

ЛЕОНИД ЛЕНЧ САМОЖИВЕЦЪТ БУКАСОВ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Обмисляйки проблема за предстоящата си отпуска, Шура Букасов, млад мъж с твърд профил и мрачен демоничен поглед, телевизионен техник, стигна до извода, че лично него го задоволява една нецивилизована почивка на юг в някое тихо, почти неизвестно крайморско градче или селце. Всичко останало — почивни домове, санаториуми, пансионати, екскурзии — беше отхвърлено от гордия Шура Букасов.

Ася, касиерката на телевизионната база, слабичка, стройна блондинка с фризура „лале“ и остро като бръснач езиче, го викаше (той ѝ харесваше) да ходят на групов туристически поход пеша от Теберда до Сухуми през Клухорския проход, но Шура остана непреклонен.

— Че кое им е хубавото на тези походи? Колективното пране на гащи и чорапи в планинските потоци? Или масовата песен по пътя? Типична проява на стадно чувство!

Ася пламна и изразително врътна пръстче край слепоочието си.

— Ти, Шурка, съвсем си се... Ако щеш!

Сви раменца и се врътна гърбом към Шура.

Крайморското селце, където пристигна Шура Букасов, беше тихо и уютно. Зелените му улички се спускаха право към морето. А то гостоприемно шумолеше и ближеше с дрипава бяла пяна крайбрежните камъчета.

Бързо си намери квартира, буквално за половин час. Стаята беше възтъмна, мъничка, цялата в домашни черджета и завески, хаотично закачени по стените. На Шура му хареса тук: приятно е в такова тихо гнезденце да лежиш, да зяпаш в тавана и да си мечтаеш за нещо възвишено.

Хазайката беше чернокоса, симпатична дама с мустачки на горната устна, с такъв бюст, че обемът му би стигнал за три жени, с червена домашна роба и чехли на бос крак.

— Голям късмет извадихте, младежо! — важно заяви тя на Шура Букасов. — Намирате се в прочутия почивен дом на Тамара Василиевна с храна три пъти на ден. Славата на моите палачинки е стигнала вече чак до Калуга.

— Много квартиранти ли имате?

— Засега сте единственият. Не съм почитателка на масовостта.

За стаята с палачинките Тамара Василиевна поиска такава цена, че Шура чак изохка наум, но обещанията на мустакатата хазайка да му уреди триседмичен „приказно-разкошен живот“ бяха прекалено съблазнителни! Шура трепна, даде ѝ парите за цялото пребиваване в аванс, остави ѝ куфара си и паспорта и се забърза към морето — да се къпе и да се пече.

Върна се след три часа, морен, сънлив, с изгорял гръб и зачервен нос, капнал от милувките на топлата морска вода.

Първият, когото видя и чу, когато влезе в градинката на почивния дом на Тамара Василиевна, беше един нисък пълен човек с обръсната лъснала глава, с дочен панталон и юнашка фланелка на дупки. Беше седнал на виенски стол под прасковата и с неукротимото настървение на ангел на смъртта, комуто висшите сили са възложили да оповести края на света и началото на Страшния съд, свиреше на тромбона цирков марш-галоп. Когато забеляза Шура, дебелакът се надигна, сложи на виенския стол страшния си инструмент и му се представи:

— Франц Иванович, мъжът на Тамара Василиевна. Паспортът ви е даден за регистрация. Билет за връщане ще ви намеря аз, не се тревожете.

На верандата на къщата се показва друг дебелак, също по дочен панталон и юнашка фланелка на дупки. Той се доближи до Шура и също така любезно се представи:

— Викентий Иванович, също мъж на Тамара Василиевна, но бивш. Разведохме се, но останахме приятели. Тамарочка ви чака за обяд.

Така започна животът на саможивеца Шура Букасов в прочутия почивен дом на Тамара Василиевна.

Освен двамата съпрузи, бившия и настоящия, оказа се, че имала и пет деца: две момченца от Франц Иванович и три момиченца от Викентий Иванович. Когато огледа набързо стаята, Шура не беше забелязал, че това тихо гнезденце няма врата, вместо врата беше закачена завеска. В най-неподходящи моменти завеската литваше встрани и в гнезденцето му се втурваше по-малкият потомък на хазайката с едрочела рижа котка, стисната през корема от яките момчешки ръце.

— Чичо, гледай какво коте си имам!

Шура поглеждаше дебелобузестата мутра на котката, изразяваща презрение към човечеството, и стиснал зъби, се бореше с желанието си с един ритник да изхвърли навън и котката, и сополивия ѝ властелин. Какви ти мечти за възвишени неща в тези условия!

Прочутите палачинки бяха вкусни, но Тамара Василиевна с твърда настойчивост ги правеше през ден. В скоро време бузите на Шура започнаха да настигат по обем бюста на хазайката. Това го гнетеше.

Благодарение на хубавото време почти по цял ден прекарваше на плажа. Поначало трудно се запознаваше с нови хора и тук, излегнат самичък на горещия плаж по оранжеви плувки, съвсем се вкисна. По пътя за плажа минаваше покрай местния почивен дом, чуваше веселите възгласи на волейболистите, жилавите удари на топката за тенис в мрежата и въздишаше. А веднъж на плажа дойде група туристи, момчета и момичета с раници. Когато излязоха от водата, седнаха по камъните и явно водени от недостойното стадно чувство, запяха мелодично и хубаво. Шура се сети за разговора си с Ася и сърцето му се сви.

Точно същата вечер Тамара Василиевна забеляза, че квартирантът ѝ нещо е кисел и му предложи малко развлечение — партия преферанс. Шура прие, макар че беше слаб на карти и не обичаше да играе. Донесоха една нощна лампа, седнаха на масата под прасковата, съпрузите навиха ръкавите на ризите и... „боят настана“!

Съпрузите играеха като богове, а Тамара Василиевна като дявол. А Шура губеше дори когато държеше по четири аса.

Партията свърши. Пресметнаха загубата на Шура и Франц Иванович, настоящият съпруг, му каза с любезна усмивка:

— Нека да отложим сметките за следващата партия. Даваме ви шанс да спечелите, другарю Букасов!

И отново падна здрач. И отново Тамара Василиевна, съпрузите и Шура се настаниха под прасковата. И отново Шура загуби. И отново сметките бяха отложени за следващата партия.

Една вечер, когато му оставаха още осем дни преди заминаването (билетът за връщане вече беше в джоба му), той загуби страшно жестоко. Съпрузите погледнаха жена си, онази хищно мръдна мустакатата си горна устна.

Викентий Иванович, бившият съпруг, каза на Шура:

— Днес май ще трябва да пресметнем какво сте проиграли, младежо, за да внесем, така да се каже, ясност...

Франц Иванович, настоящият съпруг, донесе листчетата, на които се водеше играта, и сметалото. Тракна с топчетата и изрече една сума, от която на Шура му се зави свят.

— Няма да платя! — тихо изрече Букасов, когато дойде на себе си.

Бюстът на Тамара Василиевна гневно се заповдига.

— Играта беше честна, никой не ви е карал насила!

С какъв коз можеше да удари този силен аргумент?! Внезапно му хрумна:

— Моля ви, Тамара Василиевна, нали нарекохте този дюкян почивен дом?

— Да! И вижда бог...

— Момент! Ако това е почивен дом, следователно трябва да ми осигурите безплатно културно обслужване. Преферансът е точно това ваше културно обслужване за мен!

Съпрузите на Тамара Василиевна като по команда се надигнаха мълчаливо и се насочиха към Шура.

— Убийство! — изкрещя Шура с тънко гласче. — Грабеж!... Милиция!

Тамара Василиевна властно вдигна ръка:

— Недейте, момчета! Франц, събери му партакешите. И след една секунда този нещастен летовник да го няма в дома ни!

Шура Букасов ноцува на плажа, подложил под главата си куфара. На зазоряване заваля, стана му студено и неприятно да лежи на мокрия пясък, превърна куфара-възглавница в куфар-стол и седнал, „затрая за зелена трева“ до сутринта.

На сутринта мокър, цял треперещ, се помъкна на гарата и се прибра седем дни предварително. Когато го питаха как е прекарал отпуската и изобщо как изглежда това — нецивилизована почивка на морето — Шура Букасов отвръщаше:

— Това е лазурната мечта на кретена.

Не споделяше никакви подробности и посрещаше всички по-нататъшни разпитвания с интригуващо загадъчно мълчание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.